

«Η εβραϊκή κοινότητα στην Ελλάδα αποδεκατίστηκε, πρόκειται για μια απίστευτα θλιβερή ιστορία. Αλλά τις διώξεις των Εβραίων τις έκαναν απευθείας οι Γερμανοί και όχι οι Έλληνες συνεργάτες τους, όπως στη Γαλλία στο Χειμερινό Ποδηλατοδρόμιο όπου έδρασε η γαλλική αστυνομία».

Κατ' αυτόν τον τρόπο αναφερόμενος στις μαύρες σελίδες της Ιστορίας του τόπου μας όσον αφορά την περίοδο της Κατοχής, ο Εβραίος ιστορικός, δικηγόρος και συγγραφέας Σερζ Κλάρσφελντ, που ήρθε στην Αθήνα με αφορμή την έκδοση των Απομνημονευμάτων του που συνοπογράφει με την Μπεάτε, τη σύζυγό του, ενισχύει την ιστορική μας μνήμη και ταυτοχρόνως μας αποενοχοποιεί.

Έχοντας αφιερώσει κυριολεκτικά τη ζωή του, μαζί με τη Γερμανίδα γυναίκα του, στη δίωξη των ναζί σε όλο τον κόσμο και στην αποκατάσταση των Εβραίων θυμάτων και των οικογενειών τους, δεν διστάζει ακόμα και να κατονομάσει «τον Αλόντ Μπρούνερ και τον Κουρτ Βαλτχάιμ, που ενέχονται σε διώξεις στην Ελλάδα κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο», αναγνωρίζοντας, όμως, ότι «στην Ελλάδα θα πρέπει να γίνει ακόμα πολλή δουλειά, τόσο για την Ιστορία του Ολοκαυτώματος όσο και για την Ιστορία των Εβραίων, έτσι ώστε να καταπολεμηθεί και ο αντισημιτισμός που εξακολουθεί να υπάρχει στη χώρα».

Και, βεβαίως, δεν είναι η πρώτη φορά που το ζεύγος Κλάρσφελντ επισκέπτεται τη χώρα μας. Ο Σερζ Κλάρσφελντ ταξίδεψε για πρώτη φορά στην Ελλάδα πριν από 60 περίπου χρόνια, συγκεκριμένα, δηλαδή, το 1954. «Όπως όλοι οι νέοι της εποχής με σακίδιο και οτοστόπ, γοητευμένοι από την αρχαία Ελλάδα», όπως συνηθίζει να λέει.

Κοιμήθηκε στο τρίποδο της Πυθίας στους Δελφούς και στον λόφο του Αρείου Πάγου στην Αθήνα και ευχαριστήθηκε μian Αθήνα όταν ήταν μια πόλη «χωρίς αυτοκίνητα και δίχως τουρίστες». Συναντήθηκε με τα ξαδέλφια του, τους Μπεραχά, αλλά δεν είπαν τίποτα, ούτε για τον πόλεμο ούτε για τους Εβραίους και για τη μοίρα τους, οι επώδυνες αναμνήσεις ήταν νωπές και πονούσαν πολύ ακόμα. Επέστρεψε, όμως, αρκετές φορές μεταξύ 1956 και 1959 για να ερευνήσει σε βάθος και το ελληνικό εβραϊκό πρόβλημα.

Η Μπεάτε Κλάρσφελντ ήρθε στη χώρα μας με την κόρη της «για να γνωρίσει τη λάμψη του ελληνικού πολιτισμού». Κατόπιν, γνωρίζοντας και τη σύγχρονη πραγματικότητα, θ' αφιερώσει ένα ποίημα στον Μανώλη Γλέζο και θα λάβει το Μετάλλιο Λαμπράκη. Αλλά εκείνο που παραμένει η κοινή, νοσταλγική τους αναφορά και συνισταμένη είναι η ταινία «Ποτέ την Κυριακή» του Ντασσέν. Ακόμα θυμάται τη μουσική του Χατζιδάκι η Μπεάτε, καθώς και «εκείνο το υπερήφανο περπάτημα της Μελίνας στον Πειραιά».

Όσον αφορά τη σημερινή οικονομική κρίση της χώρας μας, η Μπεάτε, ως η γενναία και εκείνη που έκανε ουσιαστικά την υπέρβαση πάντα (εκείνη ήταν η Γερμανίδα, ο δικός της πατέρας πολέμησε στη Βέρμαχτ), γενναιόψυχα θα αναγνωρίσει μian αλήθεια που σιγοψιθυρίζουμε οι πάντες: «Οι Ευρωπαίοι εταίροι μας ήταν που βοήθησαν στην επανένωση της πατρίδας μου το 1990 και επέτρεψαν το γερμανικό θαύμα. Δεδομένου, λοιπόν, του ότι η Ελλάδα υπέφερε πολύ από τη γερμανική Κατοχή, η σημερινή Γερμανία θα έπρεπε να δείξει μεγαλύτερη κατανόηση και να φανεί πιο γενναιόδωρη σ' αυτή την κρίση που περνά η χώρα σας».

Όπως και να 'χει, όλοι μας στο ζεύγος Κλάρσφελντ χρωστάμε ένα μεγάλο κομμάτι της Μνήμης μας και της ιστορικής μας συνείδησης, το ότι δεν επέτρεψαν στους θύτες να ξαναέρθουν, όπως το επιδίωξαν άλλωστε, και πάλι στα πράγματα.

Για περισσότερα, όμως, στην πολυτάραχη ζωή τους και στο φρεσκοτυπωμένο βιβλίο τους Μπεάτε & Σερζ Κλάρσφελντ «Απομνημονεύματα: Κυνηγώντας τους ναζί», σε μετάφραση Καρίνας Λάμψα, από τις εκδόσεις ΚΑΠΟΝ.

Πηγή: ιστοσελίδα [ΕΘΝΟΣ](#), 19.1.2016